

МІЖНАРОДНА ЕКОНОМІКА ТА МЕНЕДЖМЕНТ

УДК 339.564 (477)

*Дедеяєва Л.М., к. е. н., викладач
кафедри економіки і права, ДФ УДУФМТ*

ЕКСПОРТНІ МОЖЛИВОСТІ УКРАЇНИ В ПОСТКРИЗОВИЙ ПЕРІОД

Проаналізовано наслідки фінансово-економічної кризи для українського ринку металопродукції. Доведено неефективність стимулювання сировинного експорту. Визначено можливі напрями диверсифікації та зростання конкурентоспроможності українського експорту.

Ключові слова: експортний потенціал, експорт продукції металургійної галузі, конкурентоспроможність, ринок металопродукції, внутрішній ринок.

Проанализированы последствия финансово-экономического кризиса для украинского рынка металлопродукции. Обоснована неэффективность стимулирования сырьевого экспорта. Определены возможные направления диверсификации и роста конкурентоспособности украинского экспорта.

Ключевые слова: экспортный потенциал, экспорт продукции металлургической отрасли, конкурентоспособность, рынок металлопродукции, внутренний рынок.

Consequences of financial and economic crisis for the Ukrainian market of metal production are analysed. The inefficiency of stimulation of raw materials export is proved. The possible directions of diversification and growth of competitiveness of the Ukrainian export are defined.

Key words: export potential, export of metallurgical industry products, competitiveness, market of metal production, internal market.

Постановка проблеми. В сучасних умовах важливим для України постає розвиток експортного потенціалу, що зможе протистояти впливу глобалізації. Експортний потенціал країни визначається здатністю національної економіки при досягнутому рівні розвитку факторів виробництва та системи організаційно-економічної підтримки експорту виробляти конкурентоспроможні товари та послуги і реалізовувати їх на зарубіжних ринках.

Рівень розвитку внутрішньої економіки, як правило, тим вище, чим більш потужним експортним потенціалом володіє держава. Крім того, світовий досвід свідчить, що найбільш дієвою і ефективною стратегією інтеграції економічної системи країни у світову економіку є поєднання структурної перебудови національної економіки з її орієнтацією на активне зростання експорту.

Наявність в Україні цілої низки великих металургійних підприємств дозволяє займати їй значні позиції серед світових виробників чорних металів. В останні роки підприємства гірничо-металургійного комплексу (ГМК) України поставляли на світовий ринок до 80–85%

виробленої продукції. Металургія була й залишається провідною галуззю промисловості України. Обсяги її виробництва забезпечують більш ніж 20% ВВП країни [4].

Саме з металургією пов'язані значною мірою проблеми української економіки та її експорту. Дослідження засвідчують, що зовнішній попит на продукцію цієї галузі практично визначає перспективи розвитку економіки в цілому, оскільки металургія формує дуже вагомий частку товарного експорту.

Аналіз досліджень і публікацій. Оцінюючи перебіг фінансово-економічної кризи в Україні та розвиток національної економіки у посткризовий період, українські науковці стверджують, що глибина кризового стану економіки зумовлена макроекономічними диспропорціями, які є наслідком довгострокових системних суперечностей [1, 2, 6, 8, 13]. Як стверджує Л.В. Шинкарук, вагомим серед них є «відносно вузька спеціалізація зовнішньої торгівлі та висока частка низькотехнологічного експорту, що в умовах відкритості економіки сформувало високу залежність економічної динаміки та фінансового становища від кон'юнктури зовнішніх ринків» [13, с. 61].

Вирішенню проблем регулювання зовнішньої торгівлі та використання експортного потенціалу присвячено роботи багатьох українських учених, зокрема: В.Г. Андрійчука [1], В.М. Гейця [2, 8], Д.Г. Лук'яненка [5], А.М. Поручника [5], В.Р.Сіденка [10], А.С.Філіпенка [14] та інших. Особливості розвитку українського експорту металопродукції до країн Близькосхідного регіону досліджуються В. Осиповим, О. Єрмаковим [9], до країн Західної Африки – З. Соколовою [12]. Проблеми, пов'язані з пошуком причин кризового стану в металургійній галузі України та концептуальних шляхів його подолання, висвітлюються в роботах Я.А. Громової [3], А.А. Мінаєва [7], А.Н. Смирнова [11] та інших науковців.

Регулювання зовнішньої торгівлі потребує комплексного підходу, який передбачає вибір відповідних факторів зміцнення міжнародного торговельного співробітництва, створення дієвої системи розвитку експортного потенціалу України відповідно до сучасних світових тенденцій. Саме ці питання не знайшли остаточного вирішення в роботах учених цього напрямку економічної науки, що обумовлює актуальність теми дослідження.

Метою роботи є аналіз наслідків світової фінансово-економічної кризи для українського ринку металопродукції, визначення можливих напрямів диверсифікації українського експорту як складової національної конкурентоспроможності.

Вклад основного матеріалу. Прискорений розвиток світової економіки на початку 2000-х років сформував сприятливу кон'юнктуру на зовнішніх ринках металургійної та хімічної продукції, започаткувавши переважання продукції сировинного сектора в структурі експорту України, тоді як продукція машинобудування й високотехнологічних галузей займала незначну частку. Впродовж до 2004 р. відмічався надзвичайно сприятливий стан світової економіки, що стимулювало попит зовнішніх ринків на українську сировинну продукцію і сприяло подальшій реалізації в нашій країні експортоорієнтованої моделі економіки. Приріст експорту у 2004 р. становив 39%, ВВП зріс на 12,1%, що відбувалося в умовах стрибкоподібного інвестиційного попиту та значних коливань кінцевих споживчих витрат [13, с. 62].

У 2005 р. відбулося зниження зовнішнього попиту на вітчизняну металургійну продукцію, пов'язане з експансією нових експортерів, насамперед з Китаю. Обсяги експорту українських товарів і послуг вперше за період економічного зростання скоротилися, приріст до попереднього року становив лише 6,3%. Ревальвація національної валюти погіршила умови для експортерів, підвищивши цінову конкурентоспроможність імпорту на внутрішньому ринку. Це зумовило нову тенденцію в економіці – перевищення темпів зростання імпорту над експортом, що згодом призвело до формування від'ємного сальдо у зовнішній торгівлі. З другої половини 2006 р. зростання світових цін на продукцію металургії стало на деякий час основним чинником нарощування експорту.

Але у 2008 р. почались негативні зміни в економіці, пов'язані зі світовою фінансовою кризою. Найбільшого удару зазнала промисловість України, обсяги виробництва якої скоротилися на 3,1% порівняно з попереднім роком. У металургії в результаті скорочення експор-

ту у четвертому кварталі на 45,7% порівняно до третього кварталу, обсяг виробництва знизився на 10,6%. Різке зниження експорту і внутрішнього попиту у IV кварталі 2008 р. і у 2009 р. стали причинами глибокого спаду ВВП України [13, с. 64].

Загальна ситуація в світовій металургії в 2009р. і на початку 2010 р. характеризувалась ростом числа країн з розвинутою національною металургією, нарощуванням виробничих потужностей для виробництва всіх видів металу і зниженням чисельності зайнятих в галузі. Спостерігалась тенденція зниження запасів сировинних ресурсів в традиційних металургійних районах, зокрема металобрухту.

Внаслідок цих тенденцій, відбувається загострення конкуренції на зовнішньому ринку сировини й металопродукції. Посилюється концентрація капіталів у вигляді зростання кількості транснаціональних компаній. Відмічається висока нестабільність цін при загальній тенденції їх до зниження.

Під впливом світової фінансово-економічної кризи у 2009 р. майже усі держави світу суттєво скоротили виробництво чорних металів, у тому числі й Україна. Але впродовж 2010–2011 рр. держава все ж таки збільшила виробництво сталі на 18% і в 2011 р. цей показник склав 35,33 млн. т. Україна зайняла восьму сходинку серед світових виробників чавуну та сталі і другу – серед країн СНД [15].

Сьогодні металургійна галузь економіки України зазнає серйозної кризи. Намітилась стійка тенденція до втрати Україною традиційних ринків збуту металопродукції в країнах Європи, на Близькому Сході, в Південно-Східній Азії, Африці та Америці. Знизилася завантаження виробничих потужностей. І у 2012 р. в Україні зменшилось виробництво сталі до 32,9 млн. т. Серед світових виробників чавуну та сталі Україна посіла десяте місце (табл. 1).

Таблиця 1. Динаміка обсягів світового виробництва сталі у 2011–2012 рр. [15].

№	Країна	2012р.(млн.т)	2011р.(млн.т)	2012р./2011р.(%)
1	Китай	716,5	694,8	3,1
2	Японія	107,2	107,6	-0,3
3	США	88,6	86,4	2,5
4	Індія	76,7	73,6	4,3
5	Росія	70,6	68,9	2,5
6	Південна Корея	69,3	68,5	1,2
7	Німеччина	42,7	44,3	-3,7
8	Туреччина	35,9	34,1	5,2
9	Бразилія	34,7	35,2	-1,5
10	Україна	32,9	35,3	-6,9

З 2009 р. Китай припинив імпорт української сталі. Почалась експансія китайської металопродукції до країн Південно-Східної Азії. На ринках металопродукції з високою доданою вартістю і високим рівнем цін – Європейського Союзу та США щодо українських металовиробників застосовуються дискримінаційні антидемпінгові розслідування. І хоча ринок ЄС залишається значним ринком збуту вітчизняної металопродукції, в останні роки простежується стала тенденція скорочення українського експорту в цей регіон.

Одним з небагатьох ринків, які в умовах кризи і після її завершення залишилися стабільними споживачами української металопродукції, є ринок країн Близького Сходу. На нього припадає 18,5% вітчизняного експорту. Це другий ринок збуту української металопродукції після ринку країн ЄС. Він розвивається стрімко, відкриває нові перспективи для співробітництва.

Регіональна галузева організація «Арабський союз чавуну й сталі» (АСЧС), до якої входять тринадцять країн Близького Сходу та Північної Африки: Алжир, Бахрейн, Єгипет, Ірак, Йорданія, Катар, Кувейт, Ліван, Мавританія, Марокко, Саудівська Аравія, Сирія та Туніс, є провідним учасником металургійного ринку країн Близькосхідного регіону, на який приходиться майже

90% загального обсягу виробництва сталі арабських країн. Більшість країн АСЧС є імпортерами металургійної продукції. У 2007 р. імпорт металопродукції цих країн сягнув 25 млн. т. Україна експортувала в цей регіон більш як 7,8 млн. т сталльної продукції [9, с. 63].

Поглиблення співпраці між Україною та арабськими країнами зумовлене швидким економічним розвитком країн АСЧС, ринок яких є містким і ненасиченим, а отже існують ще не зайняті іншими світовими виробниками ніші. Внутрішній ринок арабських країн не забезпечений металопродукцією, зокрема продукцією високих стадій переробки, що дає можливість українським металовиробникам нарощувати експорт у цей регіон та відкриває перспективу створення українсько-арабських вертикально інтегрованих структур у металургійній галузі.

Несправедливо мало уваги приділяється експорту до африканських країн. Незважаючи на низький рівень свого розвитку, країни західної Африки, такі як Бенін, Гамбія, Гвінея, Гвінея-Бісау, Ліберія, Мавританія, Нігерія, Сенегал та інші, можуть відігравати дуже важливу роль в економічних відносинах України як постачальника необхідних ресурсів і ринків збуту.

На сьогодні, згідно з даними Держкомстату України, в загальному українському експорті ці країни займають близько 1%. При цьому в країнах Західної Африки частка українського експорту в середньому становить лише 0,85%, що значно менше від потреб. Головною причиною такого становища є домінування в експорті до цих країн чорних металів і виробів з них, які становлять близько 97%. Але в цих країнах є значний попит на продукти харчування і товари масового споживання, мінеральні добрива, продукти неорганічної хімії, машини та різне обладнання. І саме ці групи товарів займають незначну частину в українському експорті до країн Західної Африки: продукти харчування і товари масового споживання – лише 3-4%, машини та різне обладнання – менше 2%. Вигода від економічного співробітництва з цими країнами полягає і в альтернативному постачанні з цих країн енергоресурсів, мінеральної сировини, руд, металів для вітчизняної промисловості [12, с. 68–69]. Разом з низькою якістю структури експорту негативним є відсутність комплексного підходу, коли поглиблювався експорт за окремими галузями, без їх комбінування. В умовах глобалізації конкурентоспроможність забезпечується саме завдяки раціональному поєднанню компаній різних галузей. Ефективним шляхом для цього є створення кластерів, які поступово вийшли на передній план міжнародного бізнесу. Підприємства, які беруть в них участь, утворюють виробничо-торговельну мережу і не конкурують між собою, а взаємодіють. Об'єднуються виробники, постачальники, дистрибутори, регіональні та національні уряди, у малих і середніх фірм є можливість комбінувати переваги малосерійного виробництва з великомасштабним підходом. Активний обмін знаннями в кластерах сприяє своєчасному отриманню наукової інформації, що є однією з головних відмінностей міжнародного маркетингу [5, с. 260].

Експорт продукції металургії характеризується чутливістю до цінних коливань на світових ринках, значною часткою продукції з низьким ступенем переробки та низькою економічною ефективністю. Нерідко експорт металопродукції орієнтується не на економічну ефективність, а на утримання позицій на зовнішніх ринках з метою забезпечення валютних надходжень будь-якою ціною. Незмінно висока частка сировини у загальному експорті містить загрозу вичерпання динаміки сировинного експорту, гальмування розвитку нових конкурентоспроможних експортних секторів і зменшення стимулів для інвестицій у технологічні галузі.

В останні роки значно знизився рівень витрат на інновації, до того ж основні витрати стосуються придбання нових машин, устаткування та інших основних засобів. Майже не витрачаються кошти на розробку та впровадження інноваційної продукції, нових марок сталі, дослідження технологій плавки і прокату, інноваційні засоби автоматизації управління виробництвом, створення інноваційних кластерів і наукові розробки у межах підприємств і корпорацій. Серед усіх інвестицій у металургійну галузь в 2010 р. лише 7% припадало на інновації, тоді як у докризовий період цей показник був близький до 25% [3, с. 40].

Така ситуація склалась під впливом двох жорстких криз, які характеризуються значним падінням обсягів виробництва – в середині 90-х років минулого століття та у 2008–2009 рр. Несприя-

тливій зміні на світовому ринку, який останні декілька років потерпає від надвиробництва, викликаного спадом попиту в західних країнах, негативно впливає на стан української економіки.

Основні проблеми гірничо-металургійного комплексу країни добре відомі. Це використання застарілих та неефективних технологій. В країні надто велика частка виробництва сталі у мартенівських печах, від яких відмовились у більшості країн ще у 70–90-х роках минулого століття через високу енергоємність й низьку продуктивність – 26%, а в світі – 3%. На машинах неперервного лиття заготовок розливається 48% сталі, а в світі – 92%. Моральний і фізичний знос основних фондів перевищує 60%, а у прокатному виробництві досягає 90%. Наприклад, у Донецькій області з 25 прокатних станів 21 (84%) побудовані ще до 1969 р. Високий рівень енерговитрат на виробництво металопродукції – при виробництві чавуну в Україні витрати коксу на 75% вище, ніж в розвинутих країнах, причому 30% від потреби імпортується [7].

В структурі експорту металопродукції значну частку займає продукція з низькою доданою вартістю. Переважає продукція чавуну і сталевих лиття.

Підприємства сталеливарного комплексу України постачають на світовий ринок напівфабрикати (кутову заготовку, сляби, трубу заготовку), готовий прокат, в тому числі плоский гарячекатаний та холоднокатаний прокат в рулонах і листах, рейки, арматурну сталь та «катанку», профільний прокат, а також вироби подальшого переділу – сталеві труби, метизи та ін.

Це обумовлено, в першу чергу, кон'юктурою світових ринків металу, де найбільший рівень цін у 2009–2010 рр. спостерігався на гарячекатані рулони і холоднокатаний листовий метал. Практично відсутня номенклатура експорту високотехнологічної металопродукції: продуктів прямого відновлення залізних руд, листів плакованих із гальванічним покриттям та електролітичним оцинкуванням, прокату плоского з корозійностійкої нержавіючої сталі.

Тому для підтримки металургійних підприємств України необхідні значні капіталовкладення в інноваційне переозброєння металургійного виробництва і пошук конкурентних переваг на світових ринках.

Аналізуючи стан металургійної галузі в Україні, слід звернути увагу на доволі низький рівень споживання металопродукції на внутрішньому ринку. Україна знаходиться на 24 місці по рівню споживання сталі на душу населення.

Треба зауважити, що у західних країнах галузі, які дістали підтримку уряду, мали значний потенціал ринкового попиту на свою продукцію як в середині країни, так і за кордоном. В Китаї перш за все задовольняється великий внутрішній попит на продукцію, що призводить до стабільності і зростання економіки країни.

В Україні такий потенціал для власного виробника істотно обмежено внаслідок повної відкритості національної економіки і домінування на внутрішньому ринку іноземних товарів. Через це у нас надання підтримки державою повинне було б супроводжуватися забезпеченням попиту на вітчизняну продукцію шляхом розширення місткості внутрішніх ринків при одночасному обмеженні можливостей задоволення цього попиту продукцією іноземних виробників. І для цього в країні є можливості. За даними експертів, більше половини металевих фондів країни (що приблизно становить близько 300 млн. тонн металу) потребує термінової заміни. При оптимальному співвідношенні між експортом і внутрішнім споживанням (якщо експорт не буде перевищувати 25–30%), металургійна галузь країни спроможна забезпечити внутрішні потреби металопрокату приблизно на десять років при максимальному завантаженні прокатних потужностей [7].

Крім того, в країні спостерігається зниження обсягів, а іноді навіть відмовлення від виробництва прокату, до якості якого висуваються високі вимоги з хімічного складу, механічних властивостей (металокорд, шарикопідшипникові сталі, прокат з жаростійких, корозійностійких сталей та ін.). Тому вітчизняні машинобудівельні підприємства змушені закуповувати таку продукцію за кордоном, або згорнути виробництво, для якого потрібний високоякісний прокат.

Висновки. На сучасному етапі склалась несприятлива структура українського експорту. Основні її риси пов'язані з тим, що Україна концентрується на постачанні на світові ринки товарів (метали, хімічні продукти, сільськогосподарська сировина), які мають тенденцію до ви-

черпання. Сировинна продукція не вимагає концентрованого використання досягнень науки та високих технологій. Сировинний експорт є предметом значних коливань ціни та попиту, а його збільшення може відбуватися за рахунок ресурсів експортного технологічного сектора.

Система напрямів розвитку експортного потенціалу України повинна охоплювати сукупність таких етапів: вибір стратегічного напрямку розвитку не сировинного експорту; виявлення бар'єрів і можливостей на шляху його розвитку; визначення пріоритетних країн, регіонів, товарів, проектів; розробка заходів державної підтримки розвитку високотехнологічного сектора експорту; визначення вигод від стимулювання експортного потенціалу, що дозволить розробляти конкретні заходи підтримки національних експортерів на макrorівні.

Важливо втілювати використання експортного кластера як ефективної економічної моделі формування експортного потенціалу країни на регіональному і національному рівнях. Це сукупність географічно локалізованих, взаємодоповнюючих підприємств-експортерів, поставальників, фінансових організацій, науково-дослідних центрів та інших організацій, які посилюють міжнародні конкурентні переваги окремих компаній, сприяють досягненню позитивних тенденцій розвитку експортного потенціалу.

Посилення конкуренції на світових ринках вимагає своєчасного реагування на технічні, економічні та інформаційні зміни, які відбуваються в світі, прийняття відповідних заходів на рівні як окремих підприємств, так і держави в цілому, забезпечуючи тим самим підтримання своїх конкурентних переваг.

Необхідно прийняти комплекс заходів щодо виходу металургійної галузі економіки України з кризового становища: проведення технічного переозброєння галузі, впровадження ресурсо- та енергозберігаючих технологій, розширення якісного і розмірного асортименту готового прокату з високим рівнем переділу насамперед задля вдоволення потреб внутрішнього ринку. Треба відмовитись від мартенівського способу виробництва сталі, поступово вивести з експлуатації застарілі, морально та фізично зношені прокатні стани та замінити їх прокатно-ливарними модулями.

Все це буде сприяти розширенню обсягів виробництва металопродукції з високим рівнем переробки та підвищенню конкурентоздатності на світових ринках. Але, безумовно, така масштабна й витратна робота потребує великих капіталовкладень і державної підтримки. Держава повинна створювати для бізнесу умови прискорення темпів технічного переозброєння галузі й забезпечувати гарантії збуту високоякісної продукції на внутрішньому ринку.

Державна програма інноваційного розвитку металургійної галузі повинна включати засоби стимулювання інновацій у гірничо-металургійному комплексі. Для прямого стимулювання розвитку інновацій необхідно введення обов'язкових відрахувань металургійними підприємствами на модернізацію, оновлення та втілення інновацій у виробництво.

До засобів непрямого стимулювання розвитку інновацій слід віднести державні інвестиції, субсидії, пільгове кредитування проектів у гірничо-металургійному комплексі; державну підтримку розвитку науково-виробничих об'єднань, що створюють інноваційну продукцію, новітнє обладнання і технології у сфері ГМК; всебічний розвиток інфраструктури створення і втілення інновацій: інкубатори, кластери, технопарки, консалтингові і наукові фірми.

Враховуючи потенціальні можливості українських підприємств, досвід економічного співробітництва з країнами Європи, Близького Сходу, Південно-Східної Азії, Західної Африки та Америки, позитивний імідж українських товарів, важливо розширити ринки збуту української продукції за рахунок збільшення в ньому частки товарів з високою доданою вартістю. Це зміцнить конкурентні переваги вітчизняних компаній серед діючих в цих регіонах іноземних корпорацій.

Література

1. Андрійчук В.Г. Безальтернативність вибору інноваційно-модернізаційної моделі розвитку вітчизняної економіки посткризового стану в умовах геоекономічної турбулентності й світогосподарської рецесії / В.Г. Андрійчук // Зовнішня торгівля: економіка, фінанси, право. – 2012. – №1. – С. 57–60.
2. Геєць В.М. Конфігурація геополітичної карти світу та її проблемність / В.М. Геєць // Економіка України. – 2011. – №1. – С. 4–15.
3. Громова Я.А. Дослідження перспектив інноваційного розвитку металургійної галузі України: маркетинговий аспект / Я.А. Громова // Актуальні проблеми економіки. – 2012. – №10. – С. 37–45.
4. Лосев А. Украинская металлургия в 2011 году – чужая на празднике жизни [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.minfin.gov.ua.
5. Лук'яненко Д.Г., Поручник А.М., Антонюк Л.Л. та ін. Управління міжнародною конкурентоспроможністю в умовах глобалізації економічного розвитку: Моногр. у 2-х т. / Д.Г. Лук'яненко, А.М. Поручник, Л.Л. Антонюк та ін.; за заг. ред. Д.Г. Лук'яненка, А.М. Поручника. – К.: КНЕУ, 2006. – Т.2. – 592 с.
6. Кіндзерський Ю.В. Деструктиви промислової політики в Україні та можливості їх подолання / Ю.В. Кіндзерський // Економіка України. – 2012. – №12. – С.4–15.
7. Минаев А.А., Кисиль В.В. Концептуальные пути решения основных проблем металлургического комплекса Украины [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://uas.su/conferences/2011/donntutrud/1/razdel1.php>.
8. Новый курс: реформы в Украине. 2010–2015: Національна доповідь; за заг. ред. В.М. Геєця (та ін.). – К., 2010. – С.83.
9. Осипов В., Єрмаков О. Развитие украинского экспорта металлопродукции до країн Арабского союза чавуну та сталі / В. Осипова, О. Єрмакова // Економіка України. – 2009. – №12. – С. 62–68.
10. Сіденко В.Р. Глобалізація і економічний розвиток / В.Р. Сіденко – К.: Феникс, 2008. – 376 с.
11. Смирнов А.Н. Электрометаллургический комплекс Украины [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://uas.su/articles/raznoe/00005/00005.php>.
12. Соколова З. Прогнозна оцінка диверсифікації українського експорту до країн Західної Африки / З.Соколова // Економіка України. – 2011. – №4. – С. 67–76.
13. Шинкарук Л.В. Макроекономічні передумови та перебіг економічної кризи в Україні / Л.В. Шинкарук // Економічна теорія. – 2010. – №2. – С. 61–69.
14. Філіпенко А.С. Геоекономічні виміри світової кризи // Геоекономічні сценарії розвитку і Україна: [монографія] / М.З. Згуровський; наук.ред.: А.С. Філіпенко. – Київ: Академія, 2010. – С. 65–74.
15. World crude steel output increases by 1.2% in 2012 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.worldsteel.org/media-centre/press-releases/2012/12-2012-crude-steel.html>.